

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Družbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Družbicki, Societatis Jesu, Tractatus De Brevissima Ad
Perfectionem Via: Hoc Est, De Perenni divinæ voluntatis intentione,
executione, apprehensione

Družbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066340

Caput II. Cur multi, quanquam Perfectionis studium professi, eam tamen
non assequantur?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45352

lis perfectionisque, ac unionis divinæ professoribus, & sectatoribus. Sæpe enim quibus bene velle non deficit, bene ire valdè deficere consuevit; fitque ut (multum miserando eventu) multi etsi bonum finem habere videbantur, errore viæ decepti, ad malum deveniant terminum; alii non malam quidem ingressi viam, longam tamen, & anfractibus, mæandrisque impertinentibus plenam, prius ad mortem, quàm ad metam pertingant; rarissimi verò brevem & tutam adepti viam, curriculo & quasi compendio ad destinatum optatumque perfectionis & unionis divinæ pertingant scopum.

CAPUT II.

Cur multi, quanquam Perfectionis studium professi, eam tamen non assequantur?

AC mihi quidem, hanc quærentium perfectionem, varietatem identidem perpendenti, causamque investigare cupienti, hæc duo potissimum examinatione diligenti digna visa sunt. 1. Ecquid tandem sit, quod homines perfectionis aliqui studiosos (cerrè illi quærendæ natos & devotos) impediat, quo minus ad unionem divinam (hoc est, ad perfectionem summam) vel aliquando vel cito perveniant. 2. Esetne aliqua brevis, tuta, constans, & omnino absoluta, immediateque ad DEUM, & ad ejus unionem ducens, via.

Atque quantum attinet ad illud; Ecquid impediat homines, quominus ad Deum, ejusque Unionem perveniant? sentire mihi in mentem venit, causam hujusce mali aliam non esse, quàm

A 2

quia

Drux
Gixi
2.21.1821
a ml
Te V
96

quia homines, si quando Deum quærunt, aliquid præterea quærunt, quod non propter Deum quærunt & ut forte nihil quærant aliud à se, at seipos unà cum Deo quærunt invenire, habereque volunt. Quo posito, impossibile est, eos, qui ita affecti, & ad aliquid præter Deum non propter Deum alligati sunt, Deum invenire, ad Deumque pervenire, & ipsi intimè uniri. Fieri enim non potest, ut Deus ibi ab eo inveniatur, atque comprehendatur, ubi & à quo, aliquid præter solum Deum non propter Deum quæratur. Deus namque aut solus est, & nemo præter eum: aut si aliquid est præter Deum, Deus non est. Sufficiens est nimirum Deus, tum sibi, tum omnibus (quippe ex illo omnia) estque præterea generosus, & ubique è dignitate suâ, tum agit secum, tum agi ab aliis tractarique vult quo fit, ut qui cum illo aliquid præterea quærat aliud, dedignetur Majestas illa à tali homine inveniri, sed relinquat illum, vel solum, vel cum illâ, quam simul secum ambiverat, creaturâ: hæcque sit pœna indignè, & non in bonitate de Deo sentientis. Atque quia passim hujusmodi homines invenire est, qui simul cum Deo aliquid non propter Deum, quin quod deterius est, aliquid aliud, relicto Deo, quærunt, ideò plurimi sunt, qui non tantùm ad perfectam cum Deo unionem nunquam perveniunt, sed etiam nullo penitus modo ad Deum appropinquant. Si homines scirent, possent, vellent solum Deum quærere, ipsoque solo contenti esse, & suorum desideriorum capacitatem explere, & neque se, neque aliud quicquam à se & Deo diversum habere, nullo negotio, nullo labore Deum in omnibus invenirent, illique unirentur.

Sed

Sed ubi invenitur ista Sapientia? aut quis persuadeat infelicissimis mortalibus solo Deo contentos vivere. & ut in eo omnia, quæ cupiunt, quæque cupere possunt, se invenire credant posse? Et fortè non deesset, qui alia omnia pro Deo contemptui habere, atque deserere vellet, sed qui etiam à se desciscere, se se negligere, à se abire, & ad solum Deum sine seipso pergere, in animum inducat, *non est, qui faciat hoc bonum, non est, usque ad* Psal. 52. p. 4. *unum.* Omnia enim alia non gravate utcumque homo deserit, at à seipso, vel vix, vel nullo modo avelli potest: sicut enim primum omnium quod homo habet, est ipsemet, ita etiam primum quod amat, idem ipse. Propter se autem amat omnia, unde postquam amare desierit omnia, adhuc potest amare se, quia adhuc habet ipsum se, post abjecta omnia. Hinc miro modo fit, ut cum homo omnia propter se amet, non possit omnia deserere, nisi prius desinat se amare propter quem amaverat omnia: & tamen vice versâ sæpè fit, ut homo postquam deseruerit omnia, adhuc nihilominus amet seipsum, nimirum sicut amare potest propter se omnia, ita etiam propter amorem sui potest deserere omnia: relictis ergo omnibus, potest adhuc homo habere amorem sui: quod tunc accidit, quando videt se non posse utendo aliis obtinere conservationem sui.

Hinc sæpè multi hunc mundum, & parentes, & omnia deserunt, Monachique fiunt, propter amorem sui: scilicet, vel quia sperant, melius se habituros in claustrò, quàm in mundo; vel quia perdere salutem ad infernumque decidere timent, &c. quod posterius, quanquam ex sese malum non est, imò honestum censetur, multum tamen re-

Drux
 Gixi
 222
 222
 222
 222
 222
 222
 222
 222

dolet proprietatem amoris, & vicinum est amoris sui ipsius: facileque in hunc scopulum impingunt homines, eique ita tenaciter adhærent, ut ab eo nec ipsi se avellant, nec avelli patiantur unquam; cum tamen certò certius sit, in viâ Spiritus progredi, & ad unionem cum DEO pertingere cupienti, necessarium esse, ut gratis DEO serviat, gratuito DEUM colat, nec illum aut præmii spe, aut supplicii metu (esto his juvari & excitari, sed non principaliter moveri possit) veneretur, observet, diligat.

7. Et hîc est punctum deceptionis plurimorum, etiam Perfectorum, qui post abjectum mundum cum suis omnibus vanitatibus, ad DEUM festinare imò & appropinquare, tum sibi ipsis, tum aliis videntur, à quo tamen vel longe absunt, vel si fortè propiùs admittuntur, tamen subito repulsam patiuntur, quia ad Deum sine mundo quidem, at non sine semetipsis tendunt; amant enim se ipsos, fovent se ipsos, blande tractant se ipsos passionum suarum, iudicii, voluntatis, amoris, honoris, æstimationis propriæ abnegationi, non intendunt, sed ista omnia secum ad Deum trahunt, & ita ipsimet sibi in hâc viâ impedimento sunt, ipsimet parietem inter se ad Deum exstruunt, ipsimet sibi tenebras & caliginem offundunt, quibus involuti, in itinere ad Deum cæcutiunt, progredi que non possunt, sed in luto propriæ immortificationis hære coguntur, & qui cum seipsis Deum habere conabantur, nec Deum habent, nec seipsis contenti sunt. Quod si scirent post abjecta omnia etiam abnegare, & relinquere se, illico invenirent Deum. Quid enim aliud in rebus superest homini, post abjectum se, & alia creata omnia, nisi Deus, qui est extra & supra omnia?

CAPUT